Революція у Італії у 1848-1849 роках

Підготували:
Козаченков Дмитро
Кобзар Максим
Та Єлтишева Катерина

- **Революція 1848–1849 в Італії** — це буржуазна революція, завданням якої була ліквідація феодально-абсолютистських порядків, знищення державної роздробленості та іноземного (австрійського) гніту, створення єдиної національної італійської держави. На першому етапі революції (січень — серпень 1848) на чолі антифеодального національного табору стояла ліберальна буржуазія. Початок революції поклало народне повстання 12 січня 1848 в Палермо.

І етап

- У березні 1848 року, в результаті народних повстань, скинули австрійське ярмо Ломбардія і Венеція, а у герцогстві Парма і Модена була повлена влада проавстрійських правителів. В умовах стрімкого зростання патріотичного руху почалася війна за незалежність. Однак тактика верховного головнокомандуючого італійськими військами Карла Альберта і його оточення, викликана династичними корисливими цілями, а також страхом перед народною війною, яка назрівала, послабили табір революції, що в свою чергу дало можливість підняти голову внутрішньо феодально-монархічній контрреволюції.

Повстання в Мілані. Ломбардія. Сутичка біля воріт Тоза.

- 29 квітня Пій IX виступив із закликом про припинення війни з Австрією. 15 травня був здійснений контрреволюційний переворот в Неаполі. Після поразки під Кустоцією (25 липня) Карл Альберт уклав ганебне перемир'я, яке повернуло Ломбардію і Венецію під владу австрійських Габсбургів.

II етап

- Восени 1848 розгорнувся 2-й етап революції, який ознаменував більш високий рівень її розвитку. Її очолили буржуазні революціонери-демократи. Вони висунули програму демократичної перебудови й об'єднання країни, що передбачала розгортання народної війни проти Австрії та скликання Всеіталійських установчих зборів для вирішення питання про майбутній державний устрій Італії.

- Мадзініст вимагали проголошення єдиної Італійської республіки. Опорними центрами відновленої революційної боротьби стали Венеція і Тоскана, де в результаті народних виступів до влади прийшли представники демократичного національно-революційного руху, а з листопада 1848 — Папська держава. 16 листопада 1848 року в Римі спалахнуло народне повстання, в результаті якого утворився світський уряд.

Повстання у Венеції. Звільнення з в'язниці вождів венеціанської демократії Д. Маніна і Н. Томмазео

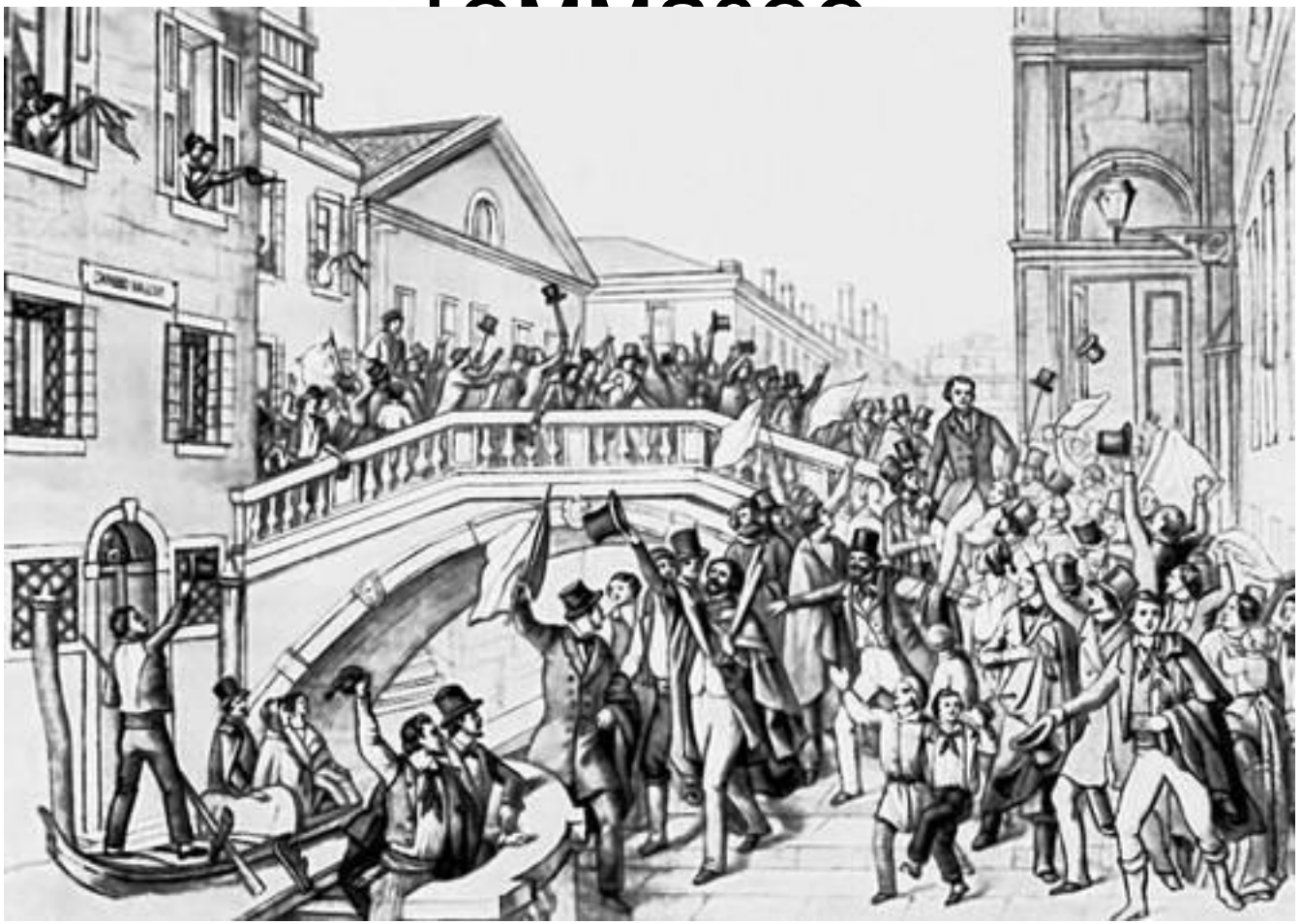

Проголошення Римської республіки

- 9 лютого 1849 була проголошена Римська республіка. На її чолі став Тріумвірат . Соціально-економічне законодавство тріумвірату (найпрогресивніше часів революції) відображало певною мірою вимоги соціальних верств, які були надійною опорою республіки. Враховуючи інтереси міської дрібної буржуазії, воно було направлено на розвиток торгівлі і ремесла (чому повинні були сприяти скасування податків і звільнення крамарів від сплати заборгованості скарбниці).

- З метою поліпшення життєвих умов бідноти було встановлено тверді ціни на сіль, вжито заходів щодо організації громадських робіт (щоб зменшити безробіття), а бідняки були переселені до реквізованих церковних будівель. Найважливішим був закон, що передбачав націоналізацію церковних земель і передачу значної їх частини у вічну оренду найбіднішому селянству. Це була єдина спроба протягом всієї революції відгукнутися на потреби селян

- Нарешті, особливим законом було забезпечено озброєння народу для боротьби з окупантами та іншими. Однак прагнення буржуазних демократів до компромісу з помірним крилом буржуазії, нерішучість у боротьбі з контрреволюцією підірвали сили Римської республіки.

III етап

- 20 березня знову почалася війна проти Австрії. Але три дні по тому армія Карла Альберта зазнала поразки при Новарі. Військовою катастрофою скористалася зовнішня і внутрішня контрреволюція. У травні 1849 австрійська армія зайняла Флоренцію, де ще до цього стався монархічний переворот. Війська неаполітанських Бурбонів що були вигнані в 1848 році з острова Сицилія, знову опанували островом. 3 липня 1849 об'єднаними силами європейської контрреволюції (Франції, Австрії, Іспанії, Королівства обох Сицилії) була розгромлена Римська республіка, в героїчній обороні якої величезну роль зіграв Джузеппе Гарібальді. Останньою (22 серпня) впала, затиснута в кільце облоги Венеція.

Причини поразки

- Поразка революції була викликана низкою причин. Найвищий її підйом збігся з періодом спаду революційного руху в Європі, що сприяло створенню інтервенціоністського блоку держав. Послабила революцію також відсутність єдності між окремими її вогнищами. Проте одна з основних причин поразки революції полягала в тому, що буржуазія, в тому числі і найпрогресивніші її шари, не змогли здійснити до кінця свою роль гегемона, здійснити поставлені історією завдання. Так, передове її політичне крило — буржуазні демократи не зуміли створити міцного союзу з народними масами, перш за все з селянством, не зважившись зв'язати антифеодальний, національно-визвольний рух із селянською боротьбою за землю.

- Незважаючи на поразку у 1848-49 роках, революція в Італії мала значний вплив на подальший розвиток визвольного руху італійського народу. Це була перша буржуазна революція, що розгорнулася в Італії в загальнонаціональному масштабі. Виявивши революційну самодіяльність мас, вона збагатила італійський народ бойовим досвідом і зміцнила традиції боротьби за незалежність, демократію і свободу Італії.

Реакція в Європі

- Революційна боротьба італійського народу зустрічала підтримку прогресивних сил в усіх європейських країнах. К. Маркс і Ф. Енгельс виявляли глибокий інтерес до подій на Апеннінському півострові, розглядаючи їх як важливу складову частину загального фронту боротьби поневолених народів проти феодально-абсолютистської реакції і чужоземного гніту (головним носієм якого в Європі була габсбурзька Австрія).